23/6/91

ఎండ తీవ్రంగానే వుంది. మార్చి నెలలోనే యిలా వుంటే, రానున్న రోజులను ఎట్లా భరించడమా అని అంతా కంగారుపడుతున్నారు. గడియారం పన్నెండు కొట్టింది.

_ముద్దంశెట్టి హనుమంతరావు

ఏనీల, వీధి ద్వారం దగ్గరే నుంచుని యెవరికోసమో ఎదురుచూస్తోంది. ఆమె మొహంలో కాస్తంత ఆరాటం, ఆసక్తి తొంగిచూస్తున్నాయ్.

ఏనీల తల్లి వసంతలక్ష్మి అటుకేసి వస్తూ, కూతురి ఆరాటం చూసి ముసిముసి నవ్వు నవ్వుకుంది. "ఏమిటే అమ్మాయ్! అక్కడే నుంచున్నావు? మెయిలు వచ్చే టైమయ్యిందిలే! మీ ఆయన వస్తాడులే! వచ్చినవాడు ఇంట్లోకి రాకుండాపోతాడా? లోపలికి రా" ముసిముసినవ్వుతూనే అంది.

ఏనీల మొహం సిగ్గుతో యెర్రబారింది. "అందుక్కాదులేవే యిక్కడుంది! పోస్టు మేన్ కోసం చూస్తున్నాను" అబద్ధం చెబుతూనే! తలుపు వేసి లోపలికి వచ్చేసింది. వసంతలక్ష్మికి నవ్వాగింది కాదు. నవ్వేసింది. "పోనీ అలాగే అనుకుందామే. పోస్టుమేన్ మాత్రం వుత్తరాలుంటే యింట్లో పడేసిపోడూ? వీధి ద్వారం దగ్గర నువ్విలా నిరీక్షించావేంటి? అబద్ధం చెబితే అడ్డుగోడ కట్టనట్టుండాలే ఏనీలా! మీ ఆయన కోసం నువ్విలా నిరీక్షిస్తూ అగుపించావనుకో... అతని దృష్టిలో నువ్వు చులకనైపోవూ! కాస్తంత బెట్టుసరి వుండాలే అమ్మాయ్.." నవ్వుతూ అంది వసంతలక్ష్మి. అప్పుడే తన గదిలోంచి వస్తోన్న వనిత, తల్లి మాటలు స్పష్టంగా విని, నవ్వుకుంటూ అక్కడికి వచ్చేసింది.

"ఔనే అక్కా! అమ్మ చెప్పింది అక్షరాలా నిజం. నువ్వు బావ దృష్టిలో చులకనైపోతావు" నవ్వుతూనే అంది వనిత.

ఏనీల మొహం కోపంతో కంధగడ్డలా అయింది. "నోరు ముయ్యవే! ఎంతో అనుభవం వున్నదానిలా నువ్వు సలహాలిస్తున్నావేంటి" అంటూనే వనిత నెత్తి మీద ఓ మొట్టికాయిచ్చుకుంది. "దీని కోసం బోడి అనుభవం వుండాలేవిటే? ప్రపంచ జ్ఞానం వుంటే చాలదూ" కిలకిల నవ్వింది వనిత. "అంటే నాకు ప్రపంచ జ్ఞానం లేదనా నీ వుద్దేశం? నీకూ..." మళ్లీ ఓ మొట్టికాయిచ్చుకుంటానికొచ్చింది ఏనీల. అయితే, వనిత తల్లి వెనక్కి పోయి తప్పించుకుంది. వసంతలక్ష్మి నవ్వుకుంది. అప్పుడే గుమ్మంలో ఆటో ఆగిన చప్పుడు వినిపించింది. "అదిగో బావ వచ్చేశాడు..." అంటూ పరుగు లంకించుకోబోయింది వనిత. చెల్లెలి జడ దొరకపుచ్చుకుని ఆపింది ఏనీల. "ఇదిగో మొద్దూ, నేనేమో ఆయన కోసమే ఇంతే వరకూ వీధి గుమ్మంలో నిరీక్షించావని చెప్పావో, చూడు విన్నేం జేస్తానో!!" అని ఓ వార్నింగిచ్చి వదిలింది ఏనీల.

ఆటోలోంచి దిగాడు విశ్వనాథం. అతనితోపాటు మావగారు వాసుదేవరావు కూడాను. వాసుదేవరావే ఆటో కిరాయి చెల్లిస్తుంటే, విశ్వనాథం వారిస్తున్నా విన్లేదు. "నువ్వు లోపలికి పద బాబూ!" అన్నాడు వాసుదేవరావు. విశ్వనాథం సూట్‌కేసు పట్టుకుని లోపలికి వచ్చేశాడు.

"వెల్‌కమ్ బావగారూ..." చిలిపిగా అంటూ బావ చేతిలోని సూట్‌కేసు అందుకుంది వనిత. ఏనీల, భర్తను చిరునవ్వుతోనే పలకరించింది.

"ప్రయాణం బాగా సాగిందా బాబూ?" అంది వసంతలక్ష్మి

"ఆ! బాగానే సాగిందండీ"

"మీ అమ్మగారు, నాన్నగారూ కులాసానా?"

"కులాసాయేనండీ!"

"అయ్యొయ్యో కుశలప్రశ్నలు? నువ్వెళ్లి స్నానంచేసి రావోయ్ విశ్వనాథం" అంటూ అల్లుణ్ణి ఆ ప్రశ్నల బారినుంచి తప్పించాడు వాసుదేవరావు.

"రండి.." అంటూ తనతోపాటు గదిలోకి తీసుకుపోయింది భర్తని, ఏనీల.

"ఔనూ, యింతాలశ్యమైందేవిటండీ?" అడిగింది ఏనీల.

"ట్రెయిను లేటు. నేనేం చెయ్యను? సరే గాని, నేనొస్తున్నానన్న ఆరాటం నీలో లేదా ఏనీలా?!" నవ్వుతూ అన్నాడు విశ్వనాథం.

"అదేం ప్రశ్నండీ? మీ రాక కోసం కళ్ళు కాయలు కాచేలా చూశాను తెలుసా? మీరా ప్రశ్న వేశారుగా! నన్ను చూడాలన్న ఆతృత మీకు లేదా యేవిటీ?"

"లేకపోవడమేమిటి? అందుకేగా రిక్షాలో రాకుండా నేరుగా ఆటోలో వచ్చేశాను." సన్నగా నవ్వుతూ, చిలిపిగా చెక్కిలిపై ఓ చిటికె వేశాడు విశ్వనాథం.

"పోదురూ బడాయి! లేవండి.. స్నానం చేద్దురుగాని.." అంది ఏనీల.

"ఇదిగో తయారైపోతాను.." అంటూ యేమరుపాటుగా వున్న ఏనీలను అమాంతం కౌగలించుకున్నాడు విశ్వనాథం.

ఏనీల కంగారుపడింది.. విదిలించేసుకుంది. "పట్టపగలు... ఇదేమిటండీ? ఎవరైనా చూడరూ? చప్పన మా చెల్లాయి వచ్చేస్తేనో?"

నవ్వేడు విశ్వనాథం. "వస్తే రానీవోయ్.. ఏమైపోతుందటా? నేర్చుకుంటుంది.." కిలకిల నవ్వేడు మళ్లీ.

"చాల్లెండి. మరీ బరితెగించేస్తున్నారు... స్నానానికి పదండి.." గంభీరంగా అంది ఏనీల.

ముందు ఏనీల, ఆ వెనుక బాత్రూమ్‌వేపు నడిచారు.

"నీళ్ళు తోడే వుంచాను. తువ్వాలు తలుపుమీద వేశాను. వేగిరం స్నానం చేసి రండి." అంది ఏనీల.

"నీవు తోడవ్వూ?" గొణిగాడు విశ్వనాథం. ఏనీల ముసిముసి నవ్వింది. "థివ్వేషాలు వెయ్యకండి. స్నానం చేసి త్వరగా వచ్చేయండి. మీరూ, నాన్నగారూ భోంచేద్దురుగాని.." అనేసి వచ్చేసింది. విశ్వనాథం హతాశుడై బాత్రూమ్‌లో కూనిరాగాలు తీసుకుంటూ స్నానం చెయ్యడం ప్రారంభించాడు.

** ** **

భోజనాలయ్యాక, విశ్వనాథం కాస్సేపు నిద్రపోయాడు బడలికగా వుండటం వల్ల. మధ్యాహ్నం విశ్వనాథం నిద్ర లేచేసరికి నాలుగున్నరయింది. మొహం కడుక్కుందుకు బాత్రూముకేసి వెళ్తుంటే, హాల్లో సోఫాలో కూచుని టిఫిను చేస్తోన్న మావగారు అగుపించారు.

"ఏంటల్లుడూ! ఇంకా రైలు ప్రయాణవు బడలిక వదల్లేదా యేమిటి?" అన్నాడు వాసుదేవరావు

"రాత్రి సమంగా నిద్రపట్టలేదని చెప్పానుకదండీ మావగారూ. నిద్రపట్టేసింది." అంటూ ముందుకు పోబోయాడు విశ్వనాథం.

"ఎక్కడికోయ్?" మావగారి ప్రశ్న

"తర్వాత కడుక్కోవచ్చులెద్దూ! వేడి వేడి బజ్జీలు యెలా ఘుమఘుమలాడుతున్నాయో చూడు. వచ్చి ఓ పట్టు పట్టించు.." తానో బజ్జీ తింటూ అన్నాడు వాసుదేవరావు పూరిస్తున్నట్టుగా.

విశ్వనాథంకి ఘుమ్మన వాసనలు వెదజల్లుతున్న ఆ బజ్జీలు చూస్తుంటే నోరూరుతోంది. అసలే అతనికి బజ్జీలంటే యెంతో యిష్టం. అందుకే ముందుకి అడుగు వెయ్యలేక, మావగారికి అభిముఖంగా వున్న సోఫాలో కూలబడి వేడి బజ్జీ ఒకటి తీసి తినడం ప్రారంభించాడు. మరో ప్లేటుతో వేడి బజ్జీలు తీసుకొచ్చిన ఏనీల, భర్త అక్కడ సెటిలైపోవడం చూసి మొహం చిట్లించుకుంది.

"మొహం కడుక్కోవడానికి వెళ్ళకుండా యిక్కడ చతికిలబడ్డారేమిటండీ?" అంది విసుగ్గా.

"బాత్రూమ్‌కి వెళ్లాలనే బయల్దేరానా మరి? నీ నాన్నగారు కంపెనీ యిమ్మంటేనూ, కూచుండిపోయాను."

"మా నాన్నగారూ అన్నారే అనుకోండి. మొహం కడుక్కోకుండా అలా తినేయడమేనా?" అక్కడేవున్న వనిత కిసుక్కున నవ్వింది. "బావగారికి బజ్జీలంటే యిష్టం కదే. తింటున్నారు.. తిన్నాక మొహం కడుక్కుంటారులే... కొంపేం మునిగిపోదు." అంది పరిహాస ధోరణిలో. ఏనీలకి మరింత వొళ్ళు చచ్చినట్టనిపించింది. "నువ్వు నోరు ముయ్యి." అంటూ చెల్లెల్ని కసురుకుని "వెళ్ళండి... మొహం కడుక్కుని రండి." అంది. వాసుదేవరావు అందుకున్నాడు. "ఏవిటమ్మా, నువ్వు మరీను. అల్లుడూ! మా అమ్మాయి మాటల్ని పట్టించుకోకోయ్. సుష్టుగా తిని, వేడి వేడి టీ తాగి, అప్పుడు మొహం కడుక్కో" అన్నాడు.

మావగారు యెందుకన్నారో తెలుసుకోలేకపోయాడు గాని, భార్య మాటలో ఓ విధమైన అథారిటీ వినిపించింది. అతనిలోని ఆత్మగౌరవం ఒళ్ళు విరుచుకు నిలబడింది. మావగారి సలహానే అక్షరాలా పాటించేశాడు. ఏనీల తెల్లమొహం వేస్తూ భర్తకేసి అలా చూస్తుండిపోయింది. వనిత మూతిని చేత్తో కప్పుకుని ముసిముసి నవ్వుతూ వుండడం గమనించి, మరీ బాధపడిపోయింది ఏనీల. తన భర్తని, తనకంటె చిన్నదైన వనిత పరిహసిస్తున్నదేమోనని ఆమె బాధ.

విశ్వనాథం అన్నీ గమనిస్తూనేవున్నాడు. తాను వచ్చిందగ్గర్నుంచి భార్య ఏనీల, తనపై అధికృత చెలాయించ ప్రయత్నించడం, మరదలు తనని ఆటపట్టిస్తూ వుండడం అతనికి చిరాకు కలిగించాయి. వాటిని అంతగా పట్టించుకోకపోయినా, వాళ్ళకో చిన్న షాక్ తగిలించాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. అప్పటికి మామూలుగానే బాత్రూమ్‌కి వెళ్ళి, మొహం కడుక్కుని వచ్చేశాడు. సాయంత్రం వీధిలోకి వెళ్ళి తిరిగి వచ్చాడు విశ్వనాథం. భోజనాలయ్యాక, అందరూ కూచుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. అదే మంచి అదననుకున్నాడు. 'మామయ్యగారూ..!' అన్నాడు మెల్లగా.

నిశ్శబ్ద వాతావరణం.

'ఏవిటల్లుడూ?' వాసుదేవరావు ఆసక్తిగా అడిగాడు.

"నాకు సెలవు యెక్కువ దొరకలేదు.. అందుకని, రేపే వెళ్ళిపోతున్నాను.."

"అదేవిటి? ఓ నాల్రోజులయినా వుంటావనుకున్నాం"

"సెలవు ప్రాబ్లం కదాండీ?"

"మీకెప్పుడూ సెలవు దొరకదు..." మూతి విర్చుకుంటూ అంది ఏనీల.

"ఏం చెయ్యను ఏనీలా? అతి కష్టంమీద మూడు రోజులు సెలవిచ్చారు. ప్రయాణంలోనే కొంత వేస్టవుతుంది.. ఉద్యోగమా, మజాకానా! అంతే కాదు. నాతో పాటు నిన్ను కూడా తీసుకుపోతున్నాను." తమ పక్కనే బాంబు పడినట్టుగా అందరూ షాక్ తిన్నారు. ఏనీల అయితే మరీను. వనిత నోరు వెళ్ళబెట్టి చూస్తోంది. అక్క మరి కొద్ది రోజులుంటుందని సరదా పడిందామె. ఇప్పుడు హఠాత్తుగా బావగారి నిర్ణయం విన్నాక దిగులుపడిపోయింది.

"అదేమిటల్లుడూ? నువ్వే కదా రాశావు, అమ్మాయి ఓ నెల రోజులపాటు యిక్కడే వుంటుందని.." అన్నాడు నీరసంగా వాసుదేవరావు.

"ఔనల్లుడూ! మళ్లీ యిప్పుడీ మార్పేమిటి?" అంది వసంతలక్ష్మి.

"అప్పట్లో రాశాననుకోండి. ఏనీల వుంటుందని. కాని యీ మార్పు యిప్పుడవసరమయింది.. కారణాలు అడక్కండి." గంభీరంగానే అన్నాడు విశ్వనాథం. వాసుదేవరావు మౌనంగా భార్యకేసి చూశాడు. ఆమె కూడా యేం మాట్లాడలేక మొహం దించుకుంది. హఠాత్తుగా అక్కడి వాతావరణం మారిపోయింది. సూది వేస్తే శబ్దం వినిపించేంతటి నిశ్శబ్దం ఆవరించుకుంది.

"హఠాత్తుగా మీ నిర్ణయాన్ని మార్చుకున్నారేమిటండీ?" నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ ప్రశ్నించింది ఏనీల.

"కారణం అడగొద్దని చెప్పాను కదా!" ముక్తసరిగా అన్నాడు విశ్వనాథం.

"ఈ హఠాత్పరిణామానికి నేను కూడా తెలుసుకోకూడని కారణం యేముందండీ?" అసహనంగా అంది ఏనీల. చినికి చినికి గాలివానగా పరిస్థితి మారిపోతుందేమోనని భయం ఆవరించింది వాసుదేవరావు దంపతులకు. అందుకు వారి మొహాలే సాక్ష్యంగా నిలుస్తాయి.

"పోనీలేమ్మా! కారణం తెలుసుకుని మనం చెయ్యగలిగిందేముందని? ఆయన తీసుకెళ్తానంటున్నాడు.. నువ్వు వెళ్తావు. అంతే..." అన్నాడు వాసుదేవరావు.

"మీరుండండి నాన్నా! నేనిక్కడ ఓ నెల రోజులపాటుండడానికి యీయనా ఒప్పుకున్నారు. మా అత్తగారూ అంగీకరించారు. ఇంతలో యీ మార్పేమిటి? తెలుసుకోవాలి గదా!" చిరుకోపంతో అంది ఏనీల.

విశ్వనాథం ఫకాల్న నవ్వేశాడు. ఆ నవ్వులోని అంతరార్థం అక్కడున్న ఎవ్వరికీ అర్థంకాలేదు.

"అలా నవ్వుతారేంటండీ?" చిరాగ్గానే అడిగింది ఏనీల. వాసుదేవరావూ, వసంతలక్ష్మి కూడా అల్లుడికేసి ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు.

"ఔనల్లుడూ! యిలా నవ్వుతావేమిటి?" అన్నాడు వాసుదేవరావు.

"అదికాదు మావగారూ! మీ అమ్మాయిలిద్దరూ నన్నాటపట్టిస్తుంటే నేనూరుకుంటావా? వాళ్ళకి చిన్న 'షాక్' తగిలించేలా నాటకమాడాను అంతే!" నవ్వుతూనే అన్నాడు విశ్వనాథం. ఒక్కసారి అందరి మొహాలూ వికసిత పుష్పాలే అయ్యాయి.

"అంటే మీరు చెప్పిందంతా వట్టి అబద్ధమేనన్నమాట.." అంది ఏనీల ముసిముసి నవ్వుతూ.

"అంతేగా మరి! రేపు నేనొక్కణ్ణే వెళ్తున్నాను. అర్థమయ్యిందా?" అన్నాడు.

"హడలుకొట్టించేశారు కదండీ!" నవ్వింది ఏనీల.

"నిజంగా బావ మనకి షాక్ ట్రీట్‌మెంటిచ్చారే అక్కా!" అంది ఏనీల.

"పోనీలే అల్లుడూ! తొందరగా సస్పెన్స్ తెర తొలిగించి మా కంగారు పోగొట్టావు" సన్నగా నవ్వేడు వాసుదేవరావు.

వసంతలక్ష్మి తృప్తిగా నవ్వుకుని అక్కణ్ణించి మెల్లగా జారుకుంది. ఆమె వెంట వనిత వెళ్లిపోయింది. తన గదిలోకి. వాసుదేవరావు అల్లుడికి గుడ్‌నైట్ చెప్పి జారుకున్నాడు.

"గుడ్‌నైట్.." అంటూ చెల్లెలి గదికేసి నడవబోయింది ఏనీల.

"అమ్మబాబోయ్.. నాకు 'షాక్' కొట్టించకు ఏనీ.." అంటూ భార్య చేయి పట్టుకుని, తనకి యేర్పాటుచేసిన గదికేసి నడిచాడు విశ్వనాథం. ఏనీల కిలకిలా నవ్వుకుంది. ఆ నవ్వులో తన నవ్వూ మిళితంచేశాడు విశ్వనాథం.

198